

РЕШЕНИЕ

№ 188

гр. Варна, 25.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 12 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Десислава Й. Йорданова

при участието на секретаря Снежана Д. Георгиева
като разгледа докладваното от Десислава Й. Йорданова Гражданско дело № 20213110111171 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявен от В. СП. ИВ. срещу „****иск с правно основание чл. 128 ал. 1 от КТ, чл. 86 ал. 1 от ЗЗД, както и чл. 221 от КТ.

- на основание чл. 128 ал. 1 от КТ, сумата от 5761,64 лева, представляваща месечно трудово възнаграждение за периода от м.01.07.2018 г. до 26.06.2019 г., дължимо по сключения между страните Трудов договор № 11/27.02.2007 г., прекратен със Заповед № 51/25.06.2019 г. на работодателя, ведно със законната лихва върху всяка от главниците, считано от датата на подаване на исковата молба – 28.07.2021 г., до окончателното изплащане на задължението
- на основание чл. 86 ал. 1 от ЗЗД, сумата от 1441,93 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за трудови възнаграждения, считано от падежа на всяко задължение, за периода от 26.08.2018 г. до 27.07.2021 г. и
- на основание чл. 221 от КТ сумата от 610 лева, представляваща обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие на основание чл. 327 ал. 1 т. 2 от КТ ведно със законната лихва върху всяка от главниците, считано от датата на подаване на исковата молба – 28.07.2021 г., до окончателното изплащане на задължението
- на основание чл. 86 ал. 1 от ЗЗД, сумата от 124,37 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 26.07.2019 г. до 27.07.2021 г. върху обезщетението по чл.221 КТ

Твърди се, че между страните е сключен Трудов договор № 11/27.02.2007 г., прекратен със Заповед № 51/25.06.2019 г. на работодателя, по силата на който ищецът е назначен при ответника на длъжност „Бригадир на общите работници“. Посочено е, че основното месечно възнаграждение на работника е в размер на 570 лева с падеж на 25-то число на месеца, допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит (ДТВТСПО) в размер на МРЗ за страната е в размер на 18 % - 30 г. х 0,6 % към 31.12.2018 г., ДТВТСПО в дружеството е по 0,1 % на година, общо 1,2 % и ДТВТСПО, считано от 01.10.2013 г., на длъжност „Отговорник“ за звеното на общите работници в размер на 15 % над основното възнаграждение. Сочи се, че ищецът е бил назначен на пълен работен ден с ПГО в размер от 20 дни. Поддържа се, че дължимите трудови възнаграждения са следните: м. 07.2018г. - 476,

07 лева, за м. 08.2018г. - 463, 24 лева, за м. 09.2018г. -499, 32 лева, за м. 10.2018г. - 491, 91 лева, за м. 11.2018г. - 476, 28 лева, за м. 12.2018г. - 476, 13 лева, за м. 01.2019г. - 500, 35 лева, за м. 02.2019г. - 482, 11 лева, за м. 03.2019г. - 482, 11 лева, за м. 04.2019г. - 482, 11 лева, за м. 05.2019г. - 482, 11 лева, за м. 06.2019г. - 450, 00 лева. Твърди се, че обезщетението по чл. 221 ал. 1 от КТ е в размер от 610 лева. Сочи се, че мораторните лихви начислени върху главниците за възнаграждения са в общ размер от 1441,93 лева, а върху обезщетението в размер от 124,37 лева. Направено е искане за уважаване на предявените искове. Претендира се присъждането на съдебно - деловодни разноски.

В законоустановения срок по чл. 131 ал. 1 от ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който предявените искове се оспорват по размер за разликата над сумата от 6280,69 лева до който размер ответника признава претенцията на ищеца. Изразява се готовност за медиация и разсрочено плащане на дълга.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, намира следното:

По исковете по чл.128, т.2 КТ

По исковете с правно основание чл. 128, т. 2 КТ в тежест на ищеца е да докаже 1. наличието на трудово правоотношение, по което за процесния период е 2. престирал труд, както и 3. размера на уговореното трудово възнаграждение. В тежест на ответника е да докаже положителния факт на плащане на възнаграждението.

По делото не съществува спор, а и от представения трудов договор от 27.02.2007 г. се установява, че ищецът е заемал длъжността „общ работник“ при ответника, както и че е изпълнял трудовите задължения в процесния период. В трудовия договор е уговорено основно месечно възнаграждение в размер на 190 лв., платими до 25 число на следващия месец.

Видно от трудовата книжка на ищеца, препис от която е представен по делото, се установява, че по време на траене на трудовото правоотношение, дължимото трудово възнаграждение е увеличавано, като към момента на прекратяване на правоотношението същото е в размер на 570,00 лв.

От представените на л.7 и л.8 от делото молба от ищеца до работодателя от 25.06.2019 г. г. и заповед на последния от същата дата, се установява, че трудовото правоотношение е прекратено, по искане на работника на основание чл.327, ал.1, т.2 КТ.

От ответника са представени 12 бр. фишове за работни заплати – л.35-38 от делото, за периода от м.07.2018 г.-06.2019 г. включително за лицето В. СП. ИВ., от които се установява, че са начислени следните нетни трудови възнаграждения за получаване от работника –м.07.2018 г.-476,07 лв., м.08.2018 г.- 463,24 лв., м. 09.2018 г.- 499,32 лв., м.10.2018 г.- 491,91 лв., м.11.2018 г.- 476,28 лв., м.12.2018 г.- 476,13 лв., м.01.2019 г.- 500,35 лв., м.02.2019 г.-482,11 лв., м.03.2019 г.- 482,11 лв., м.04.2019 г.- 482,11 лв., м.05.2019 г.- 482,11 лв. и м.06.2019 г. – 968,95 лв. Във фиша за м.06.2019 г. са начислени сумата от 533,43 лв. за положения труд и добавка за трудов стаж и професионален опит, както и сумата от 627,57 лв. – обезщетение по чл.221 КТ. Всички представени фишове не са подписани за получаващо сумите лице.

Доколкото самият ответник е представил фишовете за начислени трудови възнаграждения на ищеца за процесния период и не е ангажирал доказателства за заплащане на сумите, като едновременно с това е признал дължимостта на сумата от 6280,69 лв., която напълно съответства на сбора на нетните трудови възнаграждения начислени в 12 бр. представени фишове, съдът намира, че исковете по чл.128, ал.1, т.2 КТ, предявени от ищеца са основателни и следва да бъдат уважени.

С оглед представените от ответника писмени доказателства исковете за осъждането на дружеството да заплати на ищеца нетно трудово възнаграждение следва да се уважат за сумата от **5761,64 лв.** / сбор от възнагражденията дължими за целия процесен период – м.07.2018 г.-м. 06.2019 г.

По исковете по чл.86 ЗЗД

По иска с правно основание чл.86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже, наличието на главен дълг, изпадането в забава на ответника и размера на обезщетението за забава.

С оглед извода за основателност на предявените искове за осъждане на ответника за заплати на ищеца останали незаплатени трудови възнаграждения за периода от м.07.2018 г. до м.06.2019 г. е налице главен дълг. Вземайки предвид уговорката в сключения между

страните трудов договор за падежа на всяко месечно задължение за заплащане на трудово възнаграждение – до 25 число на следващия месец, съдът намира, че ответникът е изпаднал в забава за всички процесни вземания за трудово възнаграждение, като за възнаграждението за м.07.2018 г. е изпадна в забава на 26.08.2018 г. и дължи обезщетение за претендирания период до 27.07.2021 г. За плащанията за всеки следващ месец и изпаднал в забава на 26 число на месеца следващ месеца, за който се дължи възнаграждението например за м.08.2018 г.- на 26.09.2018 г., за м.09.2018 г.- на 26.10.2018 г. и т.н. По отношение на дължимия размер на лихва за забава, съдът го определя по чл.162 ГПК с помощта на онлайн калкулатор и достига до извод за дължимост на следните суми:

- върху главница от 476,07 лв. за м.юли 2018г.- обезщетение за забава в размер на 141,24 лв. за периода от 26.08.2018г. до 27.07.2021г.;
- върху главница от 463,24 лв. за м. август.2018г.- обезщетение за забава в размер на 133,38 лв. за периода от 26.09.2018г. до 27.07.2021г.;
- върху главница от 499,32 лв. за септември 2018 г. - обезщетение за забава в размер на 139,68 лв. за периода от 26.10.2018г. до 27.07.2021г.;
- върху главница от 491,91 лв. за м. октомври 2018г. - обезщетение за забава в размер на 133,37 лв. за периода от 26.11.2018г. до 27.07.2021г.;
- върху главница от 476,28 за м. ноември 2018г.- обезщетение за забава в размер на 125,17 лв. за периода от 26.12.2018г. до 27.07.2021г.;
- върху главница от 476,13 лв за м. декември 2018г. - обезщетение за забава в размер на 121,03 лв. за периода от 26.01.2019г. до 27.07.2021г.;
- върху главница от 500,35 лв. за м. януари 2019г. - обезщетение за забава в размер на 122,87 лв. за периода от 26.02.2019г. до 27.07.2021г.;
- върху главница от 482,11 лв. за м. февруари 2019 г.- и обезщетение за забава в размер на 114,64 лв. за периода от 26.03.2019г. до 27.07.2021г.,
- върху главница от 482,11 лв. за м. март 2019 г. - обезщетение за забава в размер на 110,40 лв. за периода от 26.04.2019г. до 27.07.2021г.;
- върху главница от 482,11 лв. за м. април 2019 г. - обезщетение за забава в размер на 106,47 лв. за периода от 26.05.2019г. до 27.07.2021г.;
- върху главница от 482,11 лв. за м. май 2019 г. - обезщетение за забава в размер на 102,32 лв. за периода от 26.06.2019г. до 27.07.2021г.;
- върху главница от 450,00 лв. за м. юни 2019 г. - обезщетение за забава в размер на 91,76 лв. за периода от 26.07.2019г. до 27.07.2021г.;

или общо дължимата сума за лихва за забава е в размер на 1442,33 лв. за периода от **26.08.2018 г. до 27.07.2021 г.** Доколкото съдът е обвързан да се произнесе в рамките на искането на ищеца и предявения иск по чл.86 ЗЗД е за сума по-малка от установената от съда като дължима, същия се явява изцяло основателен и следва да бъде уважен за предявената сума от **1441,93 лв.**

По исковете по чл.221, ал.1 КТ и акцесорния му иск по чл.86 ЗЗД

По иска по чл. 221, ал. 1 КТ в тежест на ищеца е да докаже наличието на трудово правоотношение с ответника, което е било прекратено по надлежния ред и при наличие на предпоставките по чл.327, ал.1, т.2 КТ – било е налице забавяне на заплащане на трудовото му възнаграждение, размера на brutното трудово възнаграждение. Ответникът следва да докаже, че е заплатил претендираната сума.

Правото по чл. 327 КТ представлява материално субективно преобразуващо трудово право на работника или служителя да прекрати едностранно трудовия договор с работодателя като неговото упражняване не е свързано с предварително уведомяване на последния. Хипотезите на визираната разпоредба са точно и изчерпателно изброени, като извън тях работникът или служителят не може да прекратява трудовото правоотношение без предизвестие. Правото на едностранно прекратяване на трудовия договор става с едностранно волеизявление като то трябва да бъде изразено ясно, недвусмислено, безусловно и в писмена форма. Разпоредбата на чл. 327, т. 2 КТ не поставя други условия за прекратяване на трудовия договор освен забавяне изплащаното на трудовото възнаграждение или обезщетение. В конкретния случай между страните не се спори, че трудовото правоотношение е прекратено на 26.06.2019 г. на основание чл.327, ал.1, т.2 КТ, като този факт се установява и от представените по делото писмени доказателства.

В самата заповед от работодателя за прекратяване на правоотношението от 25.06.2019

г. е посочено, че се дължи обезщетение по чл.221, ал.1 КТ в размер на 1 брутно трудово възнаграждение. Видно от вписванията в трудовата книжка на ищеца касаещи измененията на трудовото възнаграждение във времето, се установява, че към момента на прекратяване на трудовия договор брутното трудово възнаграждение на ищеца е било в размер на 570 лв., а видно от трудовия договор и вписването в представените фишове на работника се дължи и допълнително трудово възнаграждение, което следва да се вземе предвид при определяне на обезщетението. Самият работодател е начислил във фиша за м.06.2019 г. обезщетение на работника по чл.221 КТ в размер на 627,57 лв., т.е. признава дължимостта на обезщетение именно в такъв размер и съдът приема, че е било дължимо такова в начисления размер, като дружеството не е доказало да го е заплатило на ищеца. Предявеният иск за обезщетение следва да бъде изцяло уважен за претендираната сума от **610,00 лв.**

Върху присъденото обезщетение по чл.221 КТ следва да се присъди и лихва за забава, която за претендирания период **от 26.07.2019 г. до 27.07.2021 г.** възлиза в размер на 186,10 лв., но доколкото съдът е обвързан от искането на ищеца, иска следва да се уважи за търсената сума от **124,37 лв.**

По разноските:

При този изход на спора, право на разноски има ищецът. Същият е направил искане за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на **900 лв. с ДДС**, като е представил доказателства за заплащане на уговореното възнаграждение по банков път.

Съдът намира, че не са налице основания за присъждане на разноски в хипотезата на чл.78, ал.2 ГПК, както е поискал ответникът. Съгласно чл.78, ал.2 ГПК, ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. В конкретния случай не е налице нито една от двете необходими предпоставки за приложение на разпоредбата – изявленията в отговора на исковата молба и молбата от 11.01.2022 г. че се оспорва дължимостта на сума над 6280,69 лв. не представлява признание на исковите по основание и размер, а с оглед изводите за неплащане на дължимите възнаграждения и обезщетение на ищеца към момента на образуване на настоящото производство – ответникът е станал повод за завеждане на делото.

На основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати дължимите разноски за държавна такса по сметка на ВРС. Дължимата държавна такса е в размер на сумата от **388,15 лв.** / сбор от дължимите такси по всеки от кумулативно съединените искове – 230,47 лв. по исковите по чл.128, ал.1, т.2 КТ, 57,68 лв.- по исковите по чл.86 ЗЗД и 50,00 лв.- по иска по чл.221, ал.1 КТ, 50,00 лв. по иска по чл.86 ЗЗД върху търсеното обезщетение по чл.221, ал.1 КТ/

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „**** да заплати на В. СП. ИВ., ЕГН: *****, адрес: гр. **** следните суми:

- на основание чл. 128 ал. 1 от КТ, сумата от **5761,64 лева**, представляваща месечно трудово възнаграждение за периода от м.01.07.2018 г. до 26.06.2019 г., дължимо по сключения между страните Трудов договор № 11/27.02.2007 г., прекратен със Заповед № 51/25.06.2019 г. на работодателя, ведно със законната лихва върху всяка от главниците, считано от датата на подаване на исковата молба – 28.07.2021 г., до окончателното изплащане на задължението
- на основание чл. 86 ал. 1 от ЗЗД, сумата от **1441,93 лева**, представляваща обезщетение за забава върху главницата за трудови възнаграждения, считано от падежа на всяко задължение, за периода от 26.08.2018 г. до 27.07.2021 г. и
- на основание чл. 221 от КТ сумата от **610,00 лева**, представляваща обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие на основание чл. 327 ал. 1 т. 2 от КТ ведно със законната лихва върху всяка от главниците, считано от датата на подаване на исковата молба – 28.07.2021 г., до окончателното изплащане на задължението
- на основание чл. 86 ал. 1 от ЗЗД, сумата от **124,37 лева**, представляваща обезщетение

за забава за периода от 26.07.2019 г. до 27.07.2021 г. върху обезщетението по чл.221 КТ

ДОПУСКА, на основание чл.242, ал.1 ГПК, предварително изпълнение на решението.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, „*** да заплати на В. СП. ИВ., ЕГН: *****, адрес: ****сумата от 900,00 лв. с ДДС – разноси за адвокатско възнаграждение в съдебното производство.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.6 ГПК, „*** да заплати по сметка на Районен съд-Варна сумата от **388,15 лв.** / триста осемдесет и осем лева и 15 стотинки/ - разноси за държавна такса в производството.

РЕШЕНИЕТО в частта, с която е допуснато предварително изпълнение има характера на определение и на основание чл. 244 ГПК подлежи на обжалване с частна жалба пред Окръжен съд -Варна в едноседмичен срок, считано от връчването му на страните. В останалата част решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд -Варна в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____